

Historieglimt 65

Moen gård på Lade

Moen er en av de få gårdene på Lade som har forsvunnet nesten sporeløst. Hverken ruiner i terrenget eller navnet på gården er bevart i noen form. Det var opprinnelig en husmannsplass blant de mange plassene under Lade gård. Den lå omkring og mellom der Olav Engelbrektsson vei, Victoria Bachkes vei og Østmarkveien ligger idag. I 1801 hadde Lade gård følgende syv husmannsplasser: Grønlien, Korsvigen, Korsvigberget, Ladegrinden, Ladehammeren, Ladehagen og Ladevolden. På hovedgården bodde 14 personer og på husmannsplassene bodde 29 mennesker. Plassen som ble til Moen gård, var fra 1816 bygslet av kjøpmann Cornelius Bech inntil den i 1841 ble bygslet av sorenskriver i Strinda, Fredrik Daniel Timme (1789-1861). Han kjøpte gården i 1849. Timme var først offiser og hadde kjempet mot svenskene i 1808. Han hadde en usedvanlig vakker sangstemme. Kong Carl Johan ble oppmerksom på ham da han sang i Domkirken under kroningen i 1818. I 1826 ble han utnevnt til sorenskriver i Strinda selv om det var flere eldre søkere. I 1855 tok han avskjed og døde i 1861.

Sønnen, sakfører og senere assessor og banksjef, Gotfried Chr. Fr. Timme (1815-1883), var født i Farsund og bodde i Søndre gate 14. Han arvet gården. Han var ugift i 1875. Jordbrukstillingen av 1861 viser en bra gård. Den er på 70 mål innmark. Besetningen er en hest og fem kyr. Avlingen er på 25 tønner (tdr) bygg, 30 tdr havre, 100 tdr poteter og 55 lass høy. Ser vi på folketellingen for 1865, finner vi ingen av familien Timme boende på gården. De hadde jo hus i byen. Moen var deres avlsgård eller lystgård der de bodde om sommeren og ellers fikk jordbruksvarer til husholdningen fra gårdsbruket. På gården bor to familier. På selve gården bor fire personer. Det er forpakteren Johannes Jakobsen, 38 år, hans kone Ingeborg Anfindsdatter, 34 år, og deres datter på 2 år, Jakobine Serine Johannesdatter. Dessuten har de en hushjelp, en enke på 62 år, Sigrid Jensdatter. I tillegg bor en familie på fem personer på en husmannsplass under Moen. Det er skredderen Einar Marstad, 62 år, hans kone Brynhild Ingebrigtsdatter, 51 år, og deres to sønner Ole og Ingebrigt på 24 og 15 år. Den eldste sønnen er møller. De har en fosterdatter på 5 år, Marit Johnsdatter.

Ti år senere ser vi store endringer på Moen. Det er full utskiftning av personer. Det er en ny forpakterfamilie, men ordet forpakter brukes ikke. Ole Jonsen, født 1829, kalles «Gaardshusmand uden Jord, Gaardskarl og Jordbrugsarbeider». Dette er typisk for lystgårdene rundt Trondhjem. Forpakterene ble gjerne kalt rådsdrenge eller avlshusmenn. De levde av gården, bodde der med familien sin og leverte produkter til eierne. Ole's kone, Anne Arntsdatter, født 1818, er kalt budeie. Hun stod altså for melkeproduksjonen. De har to barn, Anna Gurine og Christian, født i 1854 og 1863. Datteren hjelper

moren sin. Dessuten bor eierens to ugifte søstre på gården. Det er Stina Anna Katrine og Thora Elisa Timme, født i 1818 og 1822. Om dem står det «*bor hos Broderen ?? Timme*». Eierens bor jo i byen, men de bor altså på hans gård. På husmannsplassen bor nå en stenhugger med kone og to sønner. Den eldste sønnen er skomakerlærling. På Moen i 1875 er det to hester og fem kyr. Utseden er en halv tønne bygg, en og en halv tønne havre, fire og en halv kilo gressfrø og 6 tdr poteter. Det har nok gitt en avling tilsvarende innhøstingen ti år tidligere.

I år 1900 finner vi tre søstre Timme som «*Lever af Formue, Pension og Gaarden*». Ved siden av de to tidligere nevnte søstre er Thrine, født 1819, kommet til. De har en tjenestepike og en forpakter med kone. I 1910 er bare søsteren Thora oppført og nå som «*Gaardeierske*». I 1917 selger boet etter Thrine Timme Moen til ingeniør Rolf Klingenberg som året etter danner a/s Moen. I 1936 overtar Østmarken sykehus eiendommen. Det meste av jorda ble utstykket til tomter og er idag villaeiendommer. Noen store trær som stod ved gårdsbygningen, står fremdeles mellom Østmarkveien og Victoria Bachkes vei. Der ligger et lite friareal i dag. Se for øvrig Ragnhild Landes interessante artikkel i Strinda historielags årbok 2013.